

Zuluetarrek

EMANALDIA

"80 zuzenean" jardura zikloaren barnean, apirilaren 15ean Donostiako Ernest Lluch kultur etxean *Derribos Arias* liburua aurkeztu eta taldearen zortzi kantu jo zituzten. Ziklo honen baitako azken ekitaldia maiatzaren 3an izango da: "80ko pop donostiarra"ri buruz solastuko dira Rafa Berrio, Chelis Lanzagorta, Javi Pez eta Diego Vasallo. Ernest Lluch kultur etxean, 19:30ean.

Fermin Etxegoien
@FETxegoien

"Bazirudien El Huerto-n ginela" esan zuen ikusleetako batek –60 urtetik gorako emakume alargun oso ezaguna Donostian, zeinaren alaba eta biloba ere ekitaldian baitzeuden– *Derribos Arias* taldearen omenezko kontzertu laburra bukatu eta gero, jada Ernest Lluch izeneko kultur etxetik kanpo ginela, Anoetako gau euritsuan.

ETAk hiriaren beste muturrean 1980an leherrarazi zuen pub hura, El Huerto izenekoa, Trinitate Plazan, Donostiako mobidaren zilborra omen zena... eta kontzertutxoaren aurretik aurkeztu zuten *Derribos Arias: Licencia para Aberrar* –Carlos Rego kazetari ourensearrak idatzitako– liburuaren osteko solasaldian, Trantsizioko Kulturaren nolabaiteko aldarrikapena ere entzun genuen, esan nahi baita, RRVaren kitsch-a denaz jabetu aurretikoaz.

Donostia *cool* –avant la lettre– eta zulatuezin hartan, hiritar moderno eta ezin burgesago haien –gure ikuspegi ezinago estereotipatuan– urrezko kabia.

JUAN G. ANDRÉS

Probintziako mukizuontzat, esan nahi dut. Gerora imajinatu ahal izan dut, demagun kontzertuan bertan zen Alejo Alberdi bera, Ivan zine zuzendariarena bezalako villa dekadente batean bizitzen, hura ere Ondarretara begira. Badakizue, Rafa Berriok handik hogeita hamar urtera idatzirikiko kanturako pertsonaiak: nire lagunak, abizenez kargaturiko jende hori.

Groseko musikariak ekin zion erronkari: *Derribos Arias*-en zortzi kanturik onenak –bere ustetan– zuzenean ematea. Baxuan Ikerne Jimenez, Alaskaren ohiko musikaria. Haurdun ageri zen bilbotarra, sekulako bonboaz, irudi post-warholiano ikusgarrian. Gitarrarekin, Iñaki Huarte "Fisuras", *new-wave* eszena hartako klasiko bat, indartsua eta sentibera. Baterian, Zumaiako Nagore Etxabe gaztea, riot-grrrl itxuradun danbor-jotzaile dohatsua.

A-Fluor-ekin hasi ziren, ondoren *Quién hay* entzun genuen. *Derribos Arias* sekula santan sonatu ez zen gi-

san, xuxurlatu zidan Montoiak. Ondoegei, esan nahiko zidan. Sendo nahiz fidel, ene ustetan. Poch zenaren dramaturgian nahastu gabe, baina haren kantuetan zetzan dramari eutsita.

Derribos-en maite genituen dekonstrukzioak oro, hala musikan nola hitzetan. Espainolezko "aberrar" hura, euskarazko "aberri" honetatik aldi berean hain gertu eta hain urrun.

Itxuraz azkenean artikulatu da ezker abertzalearen estetikari buruzko kritika post moduko zerbait, ikus Maia, ikus Gure Esku Dago, baina noski, haren ernamuina egun hain deitoratua ageri den Trantsizioko Kultura delako hartan zegoen. Gertatzen dena da hura guztia oso espainola zela eta hango batzuk, euskaldunak ere baginenez, ba gero isildu egin ginela, folklorearekiko errespetuz. Ezagun denez, salbuespen bakarrenetarikoa, Montoia bera (M-ak).

Baina tira, Berriok berak esango lukeen moduan, *ya qué importa quiénes fuimos* (Este Album, 1971, Warner). ■